

POSLEDNÍ NADĚJE

**GREGG
HURWITZ**

Poslední naděje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Gregg Hurwitz

Poslední naděje – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

POSLEDNÍ NADĚJE

GREGG HURWITZ

TALPRESS

Tato kniha je fikce. Všechny postavy, organizace a popsané události jsou buď dílem autorovy imaginace, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Copyright © 2017 by Gregg Hurwitz

Translation © 2018 by Petr Miklica

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-719-7679-0 tištěná kniha

ISBN 978-80-719-7705-6 e-kniha

Adresáty tohoto věnování jsou
NAYAKOVÉ

Chetan a Shelly
Eka, Asha a Kanu

Protože někdy si *můžete* vybrat rodinu.

Skončilo to obětí. Asi jsme to čekali všichni. Že se nám pravděpodobně nepodaří projít tím vším bez újmy. Ani ve snu by mě ovšem nenapadlo, že to dopadne tak, jak to dopadlo. Že se svět obrátí vzhůru nohama a naše životy s ním. Teď, když už je po všem, doufám, že si z toho, co se nám stalo, odnesete ponaučení. Kdo by to byl řekl, co dokážou dva bratři a jedna dívka z Creek's Cause?

Svět se změnil.

My ho vrátili do původního stavu.

*Den po popozítří,
ve státě vmáčknutém mezi jiné...*

ZÁPIS 1

Probouzím se v naprosté temnotě v domě na ranči strýčka Jima a tety Sue-Anne. Malý zlomek vteřiny mi všechno připadá v pořádku. Je mi šest a život je prima. A pak se mi to vybarvuje.

Mí rodiče jsou mrtví.

Tvrdě na mě dopadá realita. Svírá se mi krk a pár minut bojuji v inkoustové temnotě v pokoji pro hosty s dechem. Ale nenabírám k pláči – toho jsem si už užil dost. Jenom se nedokážu nadechnout.

Minulý týden měli výročí svatby a vyrazili ho oslavit do Stark Peaku. Něco vypili, asi toho bylo víc. V závislosti na tom, jakou verzi jste slyšeli, projel táta buď na oranžovou, nebo na červenou a městský autobus jejich chrysler téměř rozpůlil.

Pohřeb musel proběhnout se zavřenými rakvemi.

Nakonec jsem přece jen vymyslel způsob, jak se znovu rozdýchat, překulil se na gauči a podíval se dolů na staršího bratra, který spal na podlaze vedle mě.

Lidé často hovoří o sourozenecké rivalitě, ale na rovinu vám říkám, že Patrick je super. A není to ten pitomý slangový výraz, kterým lidé označují nové popové skladby a vysoká skóre v Call of Duty. On opravdu naplňuje smysl toho slova. Na svůj věk je velký, ale nejen to. Patrick patří k tvrdým chlapíkům, na které běžně nenarazíte. Nikdy neprohrál rvačku. Nikdy jsem ho neviděl brečet, dokonce ani na pohřbu. Umí nahánět stádo a na koni jezdí, jako by to zvíře bylo jeho součástí. Nosí černý kovbojský klobouk a vůbec na něm nevypadá jako nějaký dětský převlek. Je to skutečný osmiletý kovboj.

Usnul teprve před chvílí. Ve skutečnosti tu leží proto, aby na mě doblížel. Ví totiž, že i když jsem tak tvrdý, jak je to pro děti v okolí nezbytné, mám daleko k tomu, abych byl super jako on. A když je někdo super jako on, tak musí chránit mladšího brášku.

Myslím na hnědou krabici, která leží o patro níž na kuchyňském stole.

Je na ní razítko s nápisem POLICEJNÍ ODDĚLENÍ STARK PEAK.

Skulím se, co nejtíšeji to jde, z gauče a překročím spícího Patricka. Zavrtí se, ale neprobere. Strýček Jim a teta Sue-Anne nám už objednali dvě nové postele, každým dnem by měly dorazit. Ví, že bych měl být vděčný, ale ve skutečnosti mě to naplňuje smutkem.

Jakmile se totiž ty postele objeví, znamená to, že je konec.

Vyklouznu z místnosti a plížím se dolů do haly. Je to starý venkovský dům a podlaha vrže, takže postupuji pomalu. Po schodech ještě pomaleji.

Hnědá krabice čeká, přesně uprostřed stolu, jako plný pekáč.

Policajt, který ji tu dnes nechal, tvrdil, že v ní jsou máminy a tátovy „osobní věci“, ale netušil jsem, co to znamená. Dohodli jsme se, že to necháme na ráno. Neměl bych tu být.

Ale já to musím vidět.

Srdce mi buší až v uších. Zvedám víko a tak trochu čekám, že po mně něco skočí. Z krabice vychází vůně. Šeříkový parfém – tím se voněla máma. A pak něco horšího. Železité aroma, které mi připomíná zápach těžkého vzduchu visícího kolem Braatenových jatek. Chvilku se to pokouším pobrat rozumem a snažím se, aby mi srdce nevyletělo ven z hrudníku.

Krabice je skoro prázdná. Jen na dně je pár drobností.

Tátovy hodinky Timex.

Zvedám je. Ciferník je popraskaný, čas se zastavil na 10:47.

V minutě, kdy se můj život změnil jednou provždy.

Rty se mi chvějí a myslím na to, že Patrickovy rty by se nikdy nechvěly. Ani za milion let.

Pokládám hodinky zpět. Díky, tati, žeš vypil to jedno martini navíc. Snad to stálo za to.

V temném rohu krabice něco zaujme mou pozornost.

Je to měkké na dotek. Zvedám to do tlumeného světla.

Mámina parádní kabelka.

Zvnějšku je tuhá a plná skvrn. Z prasklé lahvičky s parfémem vychází pach ševříku. Přemýšlím, s jakou silou asi narazil městský autobus do té lahvičky. A pak mi dochází, že vrazil i do něčeho jiného.

Sbíráám odvalu a otevíráám kabelku. Nablížím dovnitř.

Ven se něco sype, vypadá jako mrňavé diamanty. Ne – je to sklo. Nejprve mě napadá, že jsou to střepy z lahvičky s parfémem, ale na to jich je moc. Když mi přejíždějí přes prsty, uvědomuji si, že nejsou ostré. Vůbec nejsou ostré. Dochází mi, že jsou to drobné střípky z čelního skla.

Dopadají mi k nohám, na místo osvětlené měsícem, a já vidím, že jsou zabarvené do ruda.

Nějak mi to všechno začíná docházet. Jsem šestiletý kluk bez mámy a táty. Nic víc.

Stojím tu sám v kuchyni, držím to poslední, co mi zbylo po rodičích, a jsem na světě úplně sám. Dokonce i uvnitř jsem sám. Jen malá postavička v kuželu měsíčního světla v obrovském temném prostoru.

Cítím záškluby v obličeji. Mám vlhké tváře. Ramena se mi chvějí.

Nedochází mi, že pláču, dokud neuslyším na schodech za sebou Patrickovo dupání. Otočím se a on mě objímá. V uchu slyším jeho hlas. „Nech to na mně, bráško.“ Tisknu obličej k jeho paži – pláču a pláču – a myslím si, že už nikdy nepřestanu. On ví, že nemá nic říkat.

Mám pocit, že se rozpadám, že jsem uvnitř celý rozpraskaný a roztrštěný na spoustu malých kousků, zatímco u nohou mám střípky skla. Nejen, že je to to nejhorší, co jsem kdy cítil.

Je to to nejhorší, co vůbec kdo cítil.

Jenže o devět let později mi to bude připadat jako nedělní procházka po náměstí.

Světla se utápěla v temných rozích, jako když se ráno snaží nakouknout skrz závěs. Jenže tady žádné závěsy nebyly.

Zápěstí mě páčila jako čert. Kotníky jsem měl v jednom ohni. Měl jsem je svázané? Ve střídavých intervalech mi uši drásal skřípavý zvuk.

Když jsem zaostřil pohled, viděl jsem les.

Jediný problém byl, že se nacházel vzhůru nohama.

Pomrkával jsem a snažil se najít zdroj toho skřípění. Elegantní černé boty synchronizovaně došlapovaly a udusávaly popadané listí.

Trubci.

Formy mimozemského života zahalené od hlavy až k patě v pružné černé zbroji. Jejich obleky jim dávaly lidské tvary a nebyly na nich vidět žádné švy, jako kdyby byly odlité přímo na tělo. Stejně tak pod nimi nebylo nic vidět. Každý z nich byl stejně neprodyšný jako skafandr astronauta a přiléhal rovnou k lesklé přilbě. Mělo to logiku, protože ty objekty, které byly uvnitř obleků – Ženci – zřejmě existovaly v nějaké plynné formě.

Překonal jsem strach a začal zjišťovat, kde se nacházím.

Visel jsem dolů z nějaké pevné větve a nesli mě lesem jako vyvrhnutého jelena, pověšeného na mladém stromku. V ramech mi cukalo neuvěřitelným způsobem. Natáhl jsem bolavý krk a podíval se na nejbližšího Trubce. Uviděl jsem jen odraz vlastní bledé tváře v temné masce.

Byl jsem na svůj věk velký a díky balíkování sena, štípání dříví a všem dalším povinnostem, co jsem na ranči měl, i slušně silný. Ale teď jsem si tak nepřipadal.

Špičky borovic se kývaly na pozadí jasně modrého nebe. Když jsem ještě víc zvedl hlavu, všiml jsem si, v jaké pozici je slunce. Pomalu stoupalo vzhůru, aby vidělo, jak jsem na tom zle. Trubci mě nesli zpátky do Líhně.

Líheň se nacházela ve staré konzervárně, kam navezli všechny děti i teenagery z Creek's Cause i ze sousedních měst. Přitáhli sem všechny do osmnácti let. Dali je do klecí. Připoutali k dopravníkovému pásu. Jejich břicha využívali jako líhně, z nichž měla vzejít nová životní forma. Vznášeli se na kovových plátech,

oči měli protočené tak, že byla vidět jen bělma, a těla se jim nafukovala k nepoznání, jak uvnitř rostla nějaká mimozemská forma života.

Co bych dal za to, abych místo toho znovu mohl být v kuchyni a plakat pro své mrtvé rodiče.

ZÁPIS 2

Těžko říct, co bylo horší, jestli bolest, nebo ta hrůza.

Doufejme, že se nikdy neoctnete v situaci, abyste o téhle otázce museli přemýšlet.

Měl jsem přerušovaný krevní oběh, v pažích i v nohou jsem cítil mravenčení. S každým kolébavým krokem, který Trubci udělali, se mi hlava houpala sem a tam. Podobnou bolest jsem nikdy nezažil. Ruce a nohy jsem měl přivázané k větvi a měl jsem pocit, jako by mi měly každou chvíli upadnout.

Bez ohledu na veškerou bolest však byla odpověď na otázku brzy jasná.

Ta hrůza byla horší.

Potřeboval jsem způsob, jak se ostatné koule zvané strach, která se mi převalovala v žaludku, zbavit. Jak se vzdálit od... sebe sama.

Tak dobře. Řekněme, že by ses z těchhle hrůz nějak dostal.

Řekněme, že budeš žít.

A že si najdeš jiný notes.

A začneš nový deník.

Budeš psát, co se ti přihodilo. Co se ti *děje* právě teď.

Co bys o *tom* člověku napsal?

Jmenuji se Chance Rain. Je mi patnáct. Možná bych řekl i nějakou tu zdvořilostní frázi, ale momentálně mám něco na práci, znáte to, visím na větvi, nesou mě na jistou smrt a tak podobně. Říct, že to stojí za houby, by asi bylo příliš zdrženlivé.

A tím nemyslím, že to stojí za houby právě tady a právě teď. Chci říct, že to stojí za houby *celkově*.

Ani se nechce věřit, že je to teprve měsíc, co úlomky z rozpadlého asteroidu přistály na poli Hanka McCaffertyho a zaryly se hluboko do země. Jenže nešlo o meteority. Byla to *semínka*.

Brzy vyrostly stvoly, jejich tobolky popraskaly a do vzduchu se rozletěly spory. McCafferty tyhle spory vdechnul a ony nad ním převzaly moc. Rozšířily se v jeho bílé mozkové hmotě a ovládaly ho stejně, jako operátor v kabině buldozeru ovládá jeho radlici. McCaffertymu se nafouklo břicho a nohy ho donesly k vodárenské věži u farmy Charlese Franklina. Vydrápal se nahoru na věž a pak mu explodovalo břicho. Z něj vzešel nový druh spor.

Druhá generace spor se rozletěla rovnou na město.

Každý dospělý v našem městě se přeměnil. My, děti a teenageři, jsme byli v pohodě. Zlomovým věkem, jak se ukázalo, bylo osmnáct. A to *přesně* osmnáct. Pokud vám bylo sedmnáct, tak na své příští narozeniny, v čase narození, jste se přeměnili. Stačil jediný nádech a pak – *bum*.

Oči se vám rozpadly v popel, který vyletěl z hlavy, a napříč vaší lebkou se objevily tunely. Oční jamky se potáhly průhlednými membránami, virtuálními obrazovkami, které posílají informace zpátky Žencům.

Takže jsme se všichni měli na co *těšit*.

S výjimkou Patricka, kterému už osmnáct bylo a zůstal na-prosto stejný. Pokud víme, tak je zatím jedinou osobou s imunitou. Nakonec to dává smysl, přece jen je to Patrick.

Takže tímhle způsobem nás napadli, ti Ženci. Zevnitř.

A pokud byste si mysleli, že naše městečko plné farem a rančů, Creek's Cause, je v tomhle výjimečné, tak vyslali tisíce dalších asteroidů do tisícovky dalších měst i městeček po celé planetě.

Ano, Ženci to dělali chytře.

Zařídili, aby za ně špinavou práci dělali dospělí. Aby za ně připravili podmínky k invazi. Jakmile jste se proměnili, nebyli jste už nic jiného než na dálku ovládaný Hostitel s přepólovaným mozkem. Naše vlastní tety a strýcové, prodavači a učitelé, ti všichni nás honili, brali do zajetí a posílali do Líhni.

Pokud jsme je dřív nezabili.

A zabili jsme jich dost. Já a Patrick a Alex i ostatní, kteří se teď skrývali v budově základní a střední školy v Creek's Cause před oživlou hrůzou pohybující se naším městem.

Alex Blantonová byla Patrickova přítelkyně, věkově se nacházela někde mezi námi. My tři jsme byli nejlepšími přáteli už od pradávna. Pak se z ní a z Patricka stal zamilovaný páreček, zatímco já a ona jsme byli stále nejlepší přátelé. Měla dlouhé, špinavě blond vlasy a široký úsměv, na který jsem se snažil příliš nemyslet, protože... vždyť víte, byli jsme přátelé. Jak už jsem řekl.

Před pár týdny ji unesli Ženci. Zachránil jsem ji z Líhne a ona mě potom políbila.

Snažil jsem se na to příliš nemyslet.

Zejména poté, co jsem ji přivedl zpátky Patrickovi.

Včera jsme se my tři nenápadně znovu dostali do Líhne, abychom zabili Královnu Ženců, která vkládala všem dětem do těl zárodky.

Věděli jsme, že je to sebevražedná mise.

Zatímco Patrick a Alex působili rozruch, já jsem střílel na královnu z nějakých 350 nebo 360 metrů z pušky Ruger M77 Hawkeye.

Jak si asi dokážete představit, Trubci pak řádili jako pominutí.

Při pokusu o útek jsem se skrýl v dutině stromu, kde se skrýval i někdo další. Prý to byl Vzbuřenec. Vypadal jako Trubec, jen jeho zbroj byla obnošená a ošoupaná došeda, a nikoliv leskle černá. Byl těžce zraněný. Řekl mi, že Ženci většinu Vzbuřenců pozabíjeli. Prý mě hledal.

Jako *mě*, Chance Raina.

Sdělil mi, že já a Patrick máme uskutečnit nějakou misi. Že

jsme klíčem k přežití lidského druhu. Že Ženci ví, kdo jsme, a že nás všude hledají. A že kdyby nás zabili, všichni na Zemi zemřou.

Takže žádný stres.

A pak, než mi stačil říct podrobnosti, zemřel.

Utekl jsem do jedné chaty v průsmyku Ponderosa. Měli jsme se tam všichni sejít. Až na to, že Patrick ani Alex nedorazili.

Ale Trubci ano.

Jak jsem říkal, sebevražedná mise. Když jsme se rozloučili, vzal si Patrick svou brokovnici a Alex revolver. Dali jsme si slib, že nás nedostanou živé. Buď do chaty, nebo zemřít se zbraní v ruce, a já jsem se do chaty dostal jako jediný.

No a takhle jsme skončili. Patrick a Alex jsou mrtví. Já visím z větve jako vyvrhnutý jelen a brzy mě předají Žencům. Až zemřu, zemře se mnou poslední naděje lidstva, i když ani netuším proč.

Prakticky všechno je tak zlé, jak to jen může být.

A tohle malé cvičení, jak získat odstup od mého maléru, moc dobře nefunguje. Vlastně klidně můžu říct, že totálně selhalo.

Trubci zrychlili krok. Houpal jsem se sem a tam jako uzlíček pocuchaných nervů. Větvičky mě bodaly do tváří. Podrost drápal na žebrech. Hlavou mi prolétlo, že asi omdlím.

Trubci stoupali s lehkostí po svahu průsmyku Ponderosa. Došlapy jejich nohou na zem mi při každém jejich kroku způsobovaly novou a novou bolest. A pořád jsme stoupali vzhůru.

Nakonec jsme se ocitli v nejvyšším bodu.

Konzervárna v Lawrenceville se nacházela v údolí v horní části průsmyku. Celé to připomínalo důlek s omastkem, který si vyhloubíte v hromadě bramborové kaše. Před Práškováním tu zrovna probíhala masivní expanze. Mezi hustými stromy byly roztroušeny stavební stroje, povalovaly se hromady sutin a nečinně postávaly nakladače.

Míjeli jsme padlé stromy, které Trubci vyvraceli při mém pronásledování, během první části šíleného honu. Nepostupovali jsme plynule, ale přesto jsem průběžně, skrze mezery mezi kmeny, začal vnímat převrácený obraz toho, co se postupem času k mé hrůze stávalo stále jasnějším.

Líheň.

Obrovská vrata konzervárny byla vytažena nahoru a odhalovala vnitřek továrny. U zadní stěny se nacházely naskládané klece a bedny, ve spouště z nich stále ještě byly děti. Přestavěný dopravníkový pás byl upravený tak, aby mohl převážet připoutané chlapce a dívky k jejich konci. Vinul se napříč provozní halou a pak pokračoval vybouraným otvorem ve zdi ven. Hostitelé stáli kolem něj jako mechanické hračky, kterým došly baterie, a hlavy měli provrtané tunýlky. Byl tam i pan Tomasi, můj bývalý učitel angličtiny. Jeho štrapaté šedivé vlasy se zdály být ještě štrapatější a obnošená manšestrová vesta byla plná děr. I jemu jsem viděl očními tunýlky skrz hlavu. Stejně jako ostatní Hostitelé zřejmě čekal, až bude vše znovu uvedeno do provozu.

Ten se zastavil ve chvíli, kdy jsem střelou zasáhl Královnu.

Trubci mě teď nesli skrz stromy, minuli jsme skladiště a vstoupili do borového podrostu. Dech se mi zrychlil a hrudník se mi roztahoval v záškubech.

Stromy lehce prořídly. Otáčel jsem hlavou sem a tam a pozoroval, že střídavě mezi stromy se objevující a opět mizející obraz Líhně se přibližuje. V jednom ze záblesků jsem zaregistroval i místo, kde procházel dopravníkový pás skrz stěnu. Dopravník končil na okraji masivních základů, které byly vylité betonem za účelem rozšíření komplexu. Tenhle proces, stejně jako všechny ostatní, přerušil asteroid 9918 Darwinia. Stály tu desítky Trubců, jeden vedle druhého. U nohou jim ležel Královnin skafandr. I z té dálky byla patrná díra, kterou jsem jí udělal do přílby.

Základy nedostavěného objektu byly pokryty tisícovkou plechových desek, které se vznášely nad betonovou plochou, udržovány ve vzduchu jakousi magnetickou silou. Desky byly vy-

rovnané v řadách – moře dominových kostek. Každá z nich nesla tělo jednoho dítěte, do kterého byl implantován potomek Královny. Všichni ti chlapi i dívky leželi na zádech. V místě, kde dřív měli prsa a břicho, se tyčily obrovité hrboly. Z jejich těl se prakticky staly kokony. *Lusky*, jak je označil ten Vzbouřenec. Tělo rozpínající se zevnitř trhalo dětem oblečení. Jejich kůže, napnutá k prasknutí, byla průhledná. Skrz ni jsem viděl ostré hrany polámaných kostí... a něco mnohem, mnohem horšího.

Jiný život svíjející se uvnitř těch – pro svět už mrtvých – dětí. Vytvářející na kůži strie. Pulsující.

Téměř připraven k vylíhnutí.

V mezerách mezi plechy hlídkovali další Trubci, dohlíželi na svou prapodivnou úrodu. Celé to působilo přesně tímhle dojmem – jakási hrozná farma.

A pak Trubci, kteří mě nesli, změnili směr a můj výhled zmizel. Na chvíli jsem viděl jen kmeny stromů. Nesli mě lesem přes nějaký terénní zlom. Ramena mi škubala, boky jsem dřel o kůru a vzadu na krku jsem začínal cítit křeč. Nad hlavou mi kmitalo borové jehličí.

Konečně jsme vyšli z lesa do otevřeného prostoru.

Na počest mého příchodu se zvedl bezpočet příleb Trubců. Natočily se ke mně, všechny do jedné, jediným synchronizovaným pohybem.

Nikdy by mě nenapadlo, že temná, neprůhledná obličejová maska dokáže vyzařovat hněv.

Houpal jsem se na větví, mrkal do náhlého světla a byl zcela vydán na milost čekajícímu šiku Trubců.

Vzduch zaplnilo děsivé hmyzí skřípění. Ačkoliv se nikdo z Trubců ani nehnu, z ventilů kolem krku u jejich skafandrů vycházela mlha a rozplývala se ve vzduchu. Křik se odrážel od okrajů údolí a plašil ptáky ve vrcholcích stromů.

Zchvátila mě panika, plíce mi naplnilo vlhké temno. Vzpíral jsem se ve svých poutech, křičel a snažil se kopáním osvobodit.

Zahájili jsme závěrečný sestup.

ZÁPIS 3

Na okamžik mě ovládla jen slepá panika. Vytrhla mě z ní bolest. Došlo mi, že šubání a vrtění má za následek, že se mi popruhy zaryly ještě hlouběji do zápěstí a kotníků. Úpal mi před očima vykresloval mžitky. Ze zavěšení vzhůru nohama se mi točila hlava. A celkové zděšení mi také nijak nepomáhalo.

Snažil jsem se uklidnit. Co by udělal Patrick? Vybavil jsem si, jak se s přimhouřenýma očima dívá zpod krempy svého černého stetsonu. Udělal by, co by ho napadlo. Plivl by nejbližšímu Trubci na masku. Zemřel by jako chlap.

Zavřel jsem oči. Vypustil rozechvělý výdech.

Sbohem, velký brácho. Dobře jsi mě učil. Budu se snažit, abych ti teď neudělal ostudu.

Vzpomněl jsem si na Alex, na její nejdivočejší zamračený pohled – ten, který si nechávala na lední plochu. Viděl jsem, jak po jeho proměně zastřelila vlastního tátu. Viděl jsem, jak skoro urazila hlavu Hostiteli hokejkou. Neumím si představit, že by před někým sklonila hlavu.

Znovu jsem se nadechl, tentokrát odhodlaněji.

Sbohem, Alex. I díky tobě jsem měl sílu pokračovat. Když už jsem nemohl být s tebou, alespoň jsem mohl být vedle tebe. Kvůli tobě jsem vždycky chtěl být něčím víc. A zkusím to i teď.

Teď už byl můj výdech hladký a plynulý.

Doufám, že jste spolu byli až do konce.

Otevřel jsem oči.

Brzy na shledanou.

Poprvé jsem dovolil svalům, aby se uvolnily. Klátil jsem se na větvi, zhypnotizovaně se houpal sem a tam. Přešli jsme parkoviště a vydali se ke konzervárně a základům za ní. Trubci byli shromážděni kolem své mrtvé Královny a to vše se s každým krokem blížilo. Pár kroků za boční stranou základů ležel na hromadě rozdrčeného betonu prasklý meteorit velikosti osobního auta.

Když mě nesli kolem přední části továrny, jedno dítě ve své kleci vykřiklo. Pak se nějaká dívka dala do usedavého pláče. Malé pěstičky bušily do mříží. Slyšel jsem, jak někdo volá mé jméno. Přeživší z Creek's Cause? Nedokázal jsem však dostatečně otočit hlavu, abych zjistil, kdo to je.

Minuli jsme konzervárnu a blížili se k základům nedostavěného objektu. Vítr ke mně nesl nějaký zápach. Aroma hniloby, došlo mi, které vychází ze vznášejících se Lusků – přesněji řečeno z nevyklubaných Mláďat rostoucích uvnitř.

Mí vězňatelé se mnou procházeli v průvodu před jinými Trubci, ukazovali jim svou kořist. Já jsem ve svém závěsu pozoroval všechny ty obličejové masky a připravoval se na to, co mě čeká.

Vybavil se mi umírající Vzbouřenec, jenž se se mnou skrýval v temné dutině mohutného stromu. Blikotající zář jeho masky. Jeho ruka na mé. „*Ať se děje, co se děje, nikdy nesmí zjistit, kdo jsi. Nedovol, aby tě zajali. Spojíme se s tebou, jak to půjde, a sdělíme ti, jaký máš úkol. Do té doby se soustřeď na jediné: zůstaň naživu.*“

Na jediné. A já jsem selhal.

Podé mnou teď ležel skafandr. Rozeklaný otvor v přilbě připomínal ústa. Za ním byla jen černota, prázdná schránka. Skafandr stále držel její tvar, byla vyšší a štíhlejší než Trubci. Jedna paže končila žihadlem, které předtím vrážela do útrob té spousty dětí a teenagerů. Při té vzpomínce jsem se otrásl. Pak jsem se podíval na řadu obličejových masek.

„No,“ nadechl jsem se, „tak ať to máme z krku.“

Zírali na mě bez výrazu. Slabý vánek přinášel pach nevylíh-

nutých Mláďat. Slyšel jsem je uvnitř Lusků, jak protahují tkáň, a vlhce mlaskavé zvuky mi obracely žaludek.

Periferním viděním jsem zachytil nějaký pohyb. Klátil se ke mně pan Tomasi. Na pracovních kalhotách mu chyběla jedna nohavice, od kolena dolů, a ze zranění na stehně probleskovala kost. V ruce měl pracovní nůž.

Povytlhl ven tenké ostrí a sklonil se ke mně. Černá silueta a dva otvory, kterými na mě dopadalo světlo. Jeho stín mi zakryl obličej.

Přiznávám, že jsem zavřel oči.

Slyšel jsem zvuk řezání a pak se betonové základy zvedly a praštily mě.

Přeřízl mi pouta.

A už se zase šoural pryč.

Chtěl jsem se postavit, ale na krku mi přistála čísi bota a zatlačila mě do betonu. Podrážka se zapřela o pant mé čelisti tak silně, že jsem se bál, aby mi nepraskla kost.

Pak se Trubec sklonil, popadl mě za paže a jedním tahem postavil na nohy. Rukavice nebyly skutečné rukavice, jen prodloužení kompaktního skafandru. Připadaly mi chladné a tvrdé jako kov, ale přesto byly pružné. Zaryly se mi do bicepsů a já měl pocit, že mi snad promáčknou kůži.

Zíral jsem do neproniknutelné masky. Na tu živočišnou formu pod ní, kterou – podle toho mála, co jsem zjistil – tvořil plyn vířící uvnitř neprodyšného skafandru.

Trubec mě otočil, teď jsem se díval na moře vznášejících se Lusků. Jejich pach na mě tvrdě dopadl a já se začal dusit. Trubec mě nepustil ze svého stisku a vydal se se mnou k prasklému meteoritu, který tu někdy dřív musel přistát. Říkám „přistát“, ne „dopadnout“, protože uvnitř byl dokonalý oblý kokpit. Stěny byly lemované průhlednými obrazovkami, na první pohled vytvořenými z těže organické hmoty, která tvořila oční membrány Hostitelů.

Obrazovky publikovaly namodralým světlem a data po nich běžela rychleji, než jsem byl schopen vnímat. Displeje se sklá-

daly z tisícovek dalších malých obrazovek a na nich rychle běžely zřejmě živé záběry. Každých pár sekund naskočil nový a zobrazoval zase jinou scénérii. Pár se mi jich zarylo do mozku: do nebe se tyčící výškové budovy v nějaké bezútesně zdevastované městské ulici. Nájezd na dálnici přeplněný prázdnými vozy, některé z nich nabourané do středových svodidel.

Podobná řada malých obrazovek kopírovala obsah těch prvních, tentokrát ale byly záběry rozpívané. Každá řada, každý úhel, složení každého objektu – to všechno brázdily jakési digitální čáry, jako kdybyste vše překlátili do Google Maps.

Úroveň zpracování dat byla úžasná. Všechno propojené se vším a každý to mohl sledovat. Jakou bychom proti nim asi mohli mít šanci? Takže takhle zemřeme, my všichni. Utopíme se v moři jejich vševědčnosti. Cítil jsem se jako zrnko prachu volně padající uvnitř božího mozku.

Z vlasů mi na obličej stékal jako déšť pot a pátil mě v očích. Musel jsem se nutit, abych dýchal.

Za mnou se ozývaly výkřiky, podíval jsem se přes rameno. Skrz nahoru vytažené dveře továrny jsem viděl část dětí v bednách. Což znamenalo, že ony vidí na mě. Útroby klecí se ztrácely ve stínech, vnímal jsem jen kostnaté ruce prostrčené skrz mříže, které mávaly, chytaly se jich a natahovaly se ke mně. Celá stěna vypadala jako nějaká obluda se spoustou končetin.

Trubec mě popadl za krk a natočil mou hlavu zpět k otevřenému meteoritu. Zíral jsem teď přímo na jeho zaoblený interiér. Così v kokpitu mě muselo zaregistrovat, protože najednou všechny obrazovky potemněly.

Vítr mi mrazivě fičel na ramena. Žaludek mi poskakoval. Upřeně jsem sledoval tu polokouli a čekal – a pak ještě čekal.

Z centrální obrazovky vystřelilo světlo s razancí laserového paprsku. Tak náhle, že jsem vykřikl. Záře vyletěla asi tak metr a půl nad mou hlavu. Seshora na mě teď sálalo teplo. Zvedl jsem hlavu, abych viděl, že se světlo roztáhlo do tvaru namodralé desky. Byla rovná, měla pravidelný tvar a vznášela se nade

mnou, promítaná do řídkého vzduchu. Měla tvar dokonalého čtverce, jen o něco širšího než má ramena. Jediný paprsek světla ji držel připoutaný ke kokpitu, jako když se vznáší na kusu motouzu drak.

Pak ta deska začala klesat.

Teplo začalo být intenzivnější, ucítil jsem mravenčení na kůži hlavy.

Chtěl jsem utéct, ale dva Trubci mě drželi na místě.

Vyděšeně jsem dýchal a hrudník se mi zvedal a klesal. Nedomákal jsem to zastavit, stejně jako jsem neuměl zastavit pomalé klesání té modré desky.

Těsně, než se mě dotkla, sklopil jsem zrak, abych si chránil oči. Temenem se mi začal šířit pálivý pocit a pak jsem ucítil, jak mi žhnou vlasy, a pak...

atsgggaatssstaasgtsssaatttaaggggggaaststasggastasta

To volal o pomoc mozek, prakticky lupal po dechu. Světlo skenovalo mé vnitřnosti, jako by jimi procházel žhnoucí kovový plát. Vnímal jsem, jak mi postupuje dolů krkem, cítil jsem ho v hrdle. Pak jsem zaregistroval žár v prsou a následně pálení v žaludku. Co následovalo, bylo ještě horší. Pot mi stékal po čele, jeho kapky se koulely po tvářích a vytvářely loužičky v jamce na krku. Stehna. Kolena. Holeně.

Konečně bylo po všem.

Deska zaplula zpátky do kokpitu.

Obrazovky jako by se vypnuly.

Sevření Trubců povolilo. Lupal jsem po dechu a klopýtl kupředu. Dolní hranou dlaně jsem narazil do spodní části jedné z obrazovek a ta se zavlnila jako voda. Trubci mě šťouchnutím narovnali a na uvolněné dlani zůstal sliz. Otřel jsem si ho o džíny a čekal, co se bude dít dál.

Obrazovky se rozzářily a ukázaly stovky dat. Buňky. Vlasy. Šroubovice.

Na jedné z bočních obrazovek se objevila celá postava, každá kontura obličejů a těla, vše rotovalo na displeji. Byl jsem tam – Chance Rain, jako drátový model.

Mé vnitřnosti byly zmapovány stejně důkladně jako zobrazení ulic a městských čtvrtí.

Má DNA byla rozebrána a analyzována.

Hlavou se mi jako ozvěna opět rozlehl hlas toho vzbouřence: *Ať se děje, co se děje, nikdy nesmí zjistit, kdo jsi.*

Tak to hodně štěstí.

Obrazovky se teď zaměřovaly na šroubovice DNA. A postupně záběry procházely hlouběji do chromozomových můstků.

Vzpomněl jsem si, jak jsme si četli o genetice na hodinách přírodopisu učitelky Wolfgramové. Byla to hodná učitelka, tahle paní Wolfgramová.

Když jsem ji viděl naposledy, rozstřelil jí Patrick hlavu brokovnicí Winchester.

Na jedné obrazovce v meteoritu se zvětšoval můj chromozomový můstek ještě víc, má genetická mapa se nafoukla natolik, že byla vidět výseč bázových párů.

Ty byly, stejně jako vše ostatní, zobrazeny modře.

Až na jeden.

Ten byl vyveden v červené.

A blikal.

Nevěřicně jsem mrkal.

Jeho okraj byl rozeklaný, vypadalo to jako zoubky zipu.

„Co to...“

Další slova ale zanikla v rachotu nad mou hlavou. Sotva jsem stačil zvednout hlavu a podívat se k severu, objevil se na nebi meteorit, rychle se snesl dolů a zapíchl se na parkoviště naproti tomu původnímu. Země se otrásla a zbývající dvě auta se převrátila na bok. Za meteoritem zůstala rýha v asfaltu.

Ležel tam, kouřilo se z něj a vzduch kolem se chvěl horkem.

Pak se s prasknutím otevřel.

Nepravidelně vytvarovaná vnější část skrývala uvnitř hladký a oblý kokpit. Jakmile se meteorit otevřel dokořán, uviděl jsem uvnitř ji – elegantní černou postavu a štíhlé nohy, dlouhé až k hrudníku.

Z kokpitu vstoupila královna.

Vnitřnosti mi ztuhly.

Riskovali jsme všechno, abychom zabili předchozí Královnu, a teď tady byla jiná. Snesla se z nebe a zaujala její místo. Kolik jich tam ještě je? Co jsme si to, proboha, mysleli? Celý boj mi náhle připadal nesmyslný. Tedy ne, že bych tu měl být ještě tak dlouho, aby na tom nějak záleželo.

Královnin lesklý černý skafandr si udržoval jemný náznak ženských tvarů. Kráčela tak noblesně, že prakticky klouzala po povrchu. Čím byla blíží, tím se zdála vyšší.

Nakonec se vztyčila nade mnou.

„Ty jsi Chance Rain.“ Její digitalizovaný hlas zněl žensky, ale přesto působil neživotně. Na tmavé obličejové masce se při každé slabice objevovaly čárky amplitudových modulací. Jako překladač zřejmě sloužila samotná přílba. „Jsi jedním z těch dvou.“ Neptala se, oznamovala mi to.

Těžce jsem polkl a nějak se mi podařilo zvednout a sklopit hlavu.

„Kde je Patrick Rain?“

Cítil jsem, jak se mi ústa začínají chvět, tak jsem se kousl do tváře. Ústa mi zaplnilo teplo. „Je mrtvý.“

„To je přijatelné,“ zareagovala a čáry amplitud se roztančily jako modré plameny. „Ty musíš být také zrušen.“

Napojil jsem se na svého vnitřního Patricka a plivl jí do tváře.

Děti za mnou ve svých klecích začaly nadšeně křičet. Z Královniny obličejové masky odkápla krví protkaná slina.

Žádná emocionální reakce. Jen škulba hlavou, jako kdyby přemýšlela, jak na ten projev reagovat. Co pro ni vůbec znamenalo, že na ni někdo plivne?

Pak z jí z krčních ventilů vyšla pára – projev agrese. V téhle blízkosti ten řev trhal uši. Ustoupila. Ruka s žihadlem se švihnutím natáhla za ni, chapadlo připravené k úderu. Malé hrbolky-senzory po celé délce se jí rozpohybovaly, ale já se na ně nedíval.

Sledoval jsem špičku zužující se do zlověstného hrotu.

Zaškubala sebou. Pak se žihadlo zpevnilo a nafouklo se, připomínalo to naběhlý sval.

Trubci mě drželi na místě. Nohy jsem měl dřevěné. Tělo jako by mi celé rozbředlo. Cítil jsem svůj obličej, stala se z něj má vlastní pokroucená maska.

Naposledy jsem se nadechl.

A pak jsem to uslyšel.

Vzdálené hřmění, následované praskáním a řevem nějakého stroje. Královna se otočila. O kus výš, na okraji údolí, se objevil nákladní tahač. Valil se dolů a klestil si cestu mezi mladými borovicemi. Na každé straně tahače vyčnívaly jako kly řezací mechanismy. Obrovské řetězové pily, které bývají obvykle přimontované na lesní stroje, byly zkonstruované na řezání kamene – anebo čištění lesa. A to právě teď prováděly, prořezávaly si přímou cestu mezi sosnami. Včera používali trubci ty samé odmontované pily na porážení stromů při mém hledání. Mému mozku chvíli trvalo, než přišel na to, co že to vlastně je k tahači přimontované.

Mohutný vůz se mezitím valil dolů po svahu k nám a drtil všechno, co mu stálo v cestě. Kmeny praskaly jak fazolové stonky, dřevo se kutálelo po svahu a deset mohutných kol vše s řevem hnalo kupředu.

Od čelního skla se odráželo slunce a vytvářelo ohnivý trojúhelník. Když nákladňák zlikvidoval poslední řadu stromů a dopadl na rovnou zemi, sklouzl do boku. Přední sklo se přestalo blýskat.

Přes zaprášené okno jsem zahlédl za volantem stín. Mužská postava.

S kovbojským kloboukem.

ZÁPIS 4

„Do pytle,“ uklouzlo mi.

Ale nikdo mě neposlouchal.

Využil jsem situace, vyšklubl se Trubcům a uskočil do strany.

Královna teď byla obrácená k tahači a napřímila se do výšky. Trubci se rozptýlili po celé šířce základů. Část se jich odtrhla od skupiny a vyrazila kupředu.

Tahač se divoce zakymácel přes obrubník a vtrhl na parkoviště. Tam zdemoloval Královnin meteorit. Kousky horniny a modře zabarvený sliz se mu roztrhly o kapotu.

Pak zaskřípěly pneumatiky a nákladák ostře zatočil. Děsivé kly obou pil se natočily k postupujícím Trubcům. Okénko u řidiče bylo stažené a já jsem skrz ně dobře viděl dovnitř.

Ano, byl to Patrick.

Krk se mi sevřel. Vyšpulil jsem ústa a zalpal po vzduchu. Na chvilku mě napadlo, že už mě třeba Královna *probodla* svým žihadlem a tohle je jen nějaký divný posmrtný sen.

Předvoj Trubců pelášil proti tahači. Ten se na ně valil.

V poslední chvíli Patrick zatočil volantem. Jedna z obřích řetězových pil prošla skrz nohy Trubců. Amputované skafandry se roztočily, najednou létaly vzduchem. Dírami v nohou explodovala černá mlha, která měla dost síly na to, aby vystřelovala skafandry ze země. Některé vyletěly i pár metrů nad asfalt, jiné poskakovaly napříč parkovištěm, další se otáčely dokola ve smrtelném tanci na zemi. Každý skafandr se s unikajícím kouřem

propadal do sebe, až nezbylo nic, jen vyfouknutá kombinéza. Trubci opouštěli skafandry jako krev ránu a jejich živá hmota se rozpouštěla ve vzduchu.

Druhá roztočená pila se zanořila do druhé řady Trubců. Pár se jich přihrčilo a přeřízlo je to v polovině. Další se pokusili pilu přeskočit a zůstaly jim čisté řezy v místě bot. Jednomu Trubci se téměř podařilo utéct, zachytilo to jen kus jeho paty. Ale jakýkoliv průnik, byť sebemenší, stačil. Ze zranění vycházel černý plyn s pískotem páry unikající z čajové konvice.

Tahač se obrátil o 180 stupňů a kola na vnitřní straně otáčky se zvedla do vzduchu, až to vypadalo, že se převrátí. Když mě řidič mýjel, přísahal bych, že jsem viděl, jak šla krempa černého Patrickova stetsonu malinko dolů – jako kdyby na mě lehce pokývl. Mohutná záď se teď natočila mým směrem a bariéra vzduchu, který tlačila před sebou, mi přimáčkla vlasy k hlavě.

Přede mnou se tyčila Královna, za ní se výhružně vlnilo žihadlo. Plyn z ní vycházel už nejen krčními ventily, ale celou řadou dalších záklopek na bocích. Její postavu tak halil děsivý rám výtrysků černého kouře.

Jak tahač proletěl kolem, narazil do ní a smetl ji z dohledu. Prázdné kousky jejího skafandru se snášely dolů na základy. Nevěřicně jsem zíral na záď nákladáku.

Skrz rozplývající se kouř se mi pomalu před očima začala rýsovat postava stojící na kovové desce nad hnacími koly. Byla na volno připoutaná k zadní části kabiny a úchytné popruhy jí křížovaly hrudník jako nábojové pásy. Nejprve se objevily paže lesknoucí se potem. Ruce svíraly brokovnici. Ne tak ledajakou.

Patrickovu winchestrovku.

Ruce natáhly „pumpu“ – *cvak-cvak* – a zamířily do strany. Jeden z útočících Trubců dostal zásah do prsou a odletěl dozadu, poháněn unikajícím plynem svého vlastního, umírajícího já.

Černý kouř se rozptýlil.

Pokusil jsem se polknout, ale měl jsem v krku příliš sucho.

Zvedla brokovnici, opřela si ji o rameno a natáhla ruku.

„No,“ uslyšel jsem Alexin hlas, „na co čekáš?“

ZÁPIS 5

Konečně jsem odlepil nohy od země a vyrazil skokem kupředu. Alex mě chytila za ruku.

Až když jsem ucítil teplo její dlaně naražené na tu mou, konečně mi došlo, že je to realita. Jsou naživu. Div mě ten pocit úlevy nezadusil.

Alex mě začala tahat na palubu, ale já se zapřel.

„Počkej,“ vypadlo ze mě. „Co ostatní?“

Podívala se mi přes rameno. Vydechla.

„Dobře,“ souhlasila. Pak máchlá brokovnicí kolem mé tváře, položila si její hlaveň na mé rameno a vypálila kamsi dozadu. Bylo to podobné, jako kdyby mi někdo uvnitř hlavy bouchl o sebe činely. Přes zvonění v uších jsem zaznamenal syčení plynu opouštějícího prostřelený skafandr. Alex jako by to ani nevyvedlo z konceptu. Vyhákla popruhy a vyrazila kupředu. „Ale měli bychom sebou hodit.“

Seskočila z tahače a přistála vedle mě. Současně vypálila další dvě rány na útočící Trubce.

Otočil jsem se k nákladáku, vyskočil na nášlap a nakoukl skrz okno spolujezdce dovnitř, kde seděl bratr.

„Patricku!“

Ten však byl příliš soustředěný, než aby se mnou oslavoval svoje zmrtvýchvstání. „Nerozptyluj se,“ napomenul mě. „Čeká nás práce.“ Jeho ruka se zanořila do batohu, který ležel na sedačce vedle něj. „Použij tohle.“

Uviděl jsem, jak se uvnitř zablyskla má oblíbená zbraň. „Mé balíkovací háky!“

„Něco lepšího.“

Místo nich vytáhl předmět, který vypadal trochu jako vrtačka, a postrčil ho po sedačce ke mně. Protáhl jsem ruku oknem a chytil rukojeť.

Nastřelovací pistole.

Za sebou jsem slyšel, jak Alex znovu a znovu pálí. Přes čelní sklo jsem viděl další Trubce sprintující směrem k nám.

„Sundal jsem bezpečnostní krytku hlavně, takže teď střílí hřebíky jako ve filmech.“ Patrick protúroval motor. „A teď běž.“

Seskočil jsem. Patrick zařadil rychlost a znovu vystřelil kupředu, aby sežvýkal vlnu Trubců ještě dřív, než k nám stačili doběhnout.

Zatímco nám Patrick kryl záda, s Alex jsme vedle sebe běželi přes základy nedokončené stavby.

Trubci, kteří měli hlídku u vznášejících se desek, opustili své pozice a vyrazili k nám. Lusky byly nafouknuté k prasknutí. Mláďata se ve vydutých tělech svíjela ještě úporněji. Vypadalo to, jako by registrovala všechnen ten ruch kolem.

Alex pokrčila nos a souběžně poslepu nabíla. „To jsou...?“

„Mláďata,“ vysvětloval jsem. „Smrdí.“

Trubci se blížili a Alex pořád zápasila s nabíjením. Zvedl jsem nastřelovací pistoli a stiskl ji oběma rukama. Pod sevřenýma rukama se mi houpala řada hřebíků jako nábojový pás.

Vypálil jsem ránu, ozvalo se *pfiff*, ale hřebík nedoletěl. Potřeboval jsem další pokus, abych si vyzkoušel dostřel. To už se mi ale podařilo vypálit devítku hřebíků do obličejového štítu jednoho z Trubců. Na vteřinku se nedělo nic.

Pak kolem hřebíku začala unikat černá mlha, jen slabě. Tlak stále narůstal, až vyrazil hřebík ven a s cinknutím přistál na betonu. Trubec zvedl ruce a snažil se zakrýt díru. Skrz prsty mu unikal vzduch. Díra se roztáhla a náraz mu odrazil ruce. Z obličejové masky odletěly další úlomky a nakonec se celá roztrhla, jako když vytryskne z nového vrtu ropa. Zaúčinkoval třetí New-

tonův zákon a postava dopadla na zadek. Teď už tam však seděl jen skafandr, prázdná schránka.

S Alex jsme se na sebe podívali. Na rtech se jí objevil úsměv, ale všiml jsem si, že se jí třesou rty. Stejně tak se jí chvěly prsty, když zasouvala další patrony do trubice zásobníků pod hlavní. Setřásli jsme paniku, otočili se a pustili se do kosení postupujících Trubců.

Mezitím jsme po očku pozorovali základy. Jeden z Lusků se začínal uvolňovat. Na chvíli jsem se pokusil představit si, jak původně vypadalo tělo toho dítěte a jak se pak kůže roztáhla a všechno se vytvarovalo k nepoznání. Na jeho boku se mezitím objevila trhlinka a vytékala z ní nějaká tekutina. Mohl bych odpřísáhnout, že jsem zahlédl dlouhý prst vykukující otvorem. Ostatní Lusky se začaly vrtět a nadouvat.

Pokud se ještě chvilku zdržíme, octneme se uprostřed masivního líhnutí. Nedokázal jsem si ani představit, jak ti tvorové uvnitř vypadají.

Nebo co s námi provedou.

Vypálili jsme další dávky na Trubce a vytvořili si dostatek prostoru, abychom se mohli otočit a rozeběhnout se do továrny. Na parkovišti zatím kroužil Patrick s tahačem a drtil útočníky. Nikdo z Trubců se zatím nedostal ke kabině.

Tedy zatím ne.

Pelášili jsme s Alex do rohu konzervárny a proběhli vytaženými vraty.

Tady čekali Hostitelé.

Stáli kolem montážní linky a blokovali přístup ke stěně, kde byly v klecích děti. Některé Hostitele jsem neznal. Ale pár ano. Pan Tomasi. Bratři Durantovi – Gene a Billy Joe. Afa Sibanda, Tonžan s dredy, který pracoval jako pomocná síla na McCaffertyho ranči při sklizni. To, že jsme je znali už dřív, bylo snad ještě horší. Jejich obličeje bez očí v sobě už neměly nic z člověka, žádný náznak toho, kým byli. Ale přesto je bylo možné poznat.

Pan Tomasi byl nejbližší. Býval to můj oblíbený učitel. Seznámil mě s *Pánem much*. Jednou mi dokonce řekl, že umím dobře

psát a že bych měl uvažovat o vysoké škole. Rád poslouchal baseball v rádiu.

Zvedl jsem nastřelovací pistoli a vypálil mu do hlavy. Netrefil jsem přesně, hřebík se mu zapíchl do krku. Kolem něj začala vytékat nějaká tekutina a odkapávala mu na prsa. Nezabralo to, pokračoval spolu s ostatními směrem ke mně a Alex.

Tak jsem mu dalším hřebíkem prorazil čelo.

Upadl.

Podíval jsem se na něj, ležel klidně na podlaze. Začala ve mně narůstat vlna emocí, ale potlačil jsem ji. Ne tady, ne teď. Děšivé nebylo to, co jsem provedl panu Tomasimu. Děšivá byla skutečnost, že jsem se dokázal přinutit, abych to hodil za hlavu.

Děti začaly vyvádět, bušily na zamčené klece.

„Pusťte mě ven!“

„Tady, hej! Kluku – tady!“

Alex vystřelila a rozptýlené broky zlikvidovaly dva Hostitele naráz. Vypálil jsem na Hostitele stojící z obou stran pana Tomasího. Uvolnil jsem si tak cestu k dětem. Zatímco zbývající Hostitelé se vrhli na Alex, já jsem přeskakoval těla a utíkal ke klecím. Tam jsem začal co nejrychleji uvolňovat zástrčky. Vyžadovalo velké sebezapření, abych se každé dvě vteřiny neohlížel přes rameno.

První děti vylezly ven a utíkaly pryč.

Zakřičel jsem na ně a snažil se, aby v mém hlase nebyl slyšet strach: „Pomozte mi s otevíráním! Otevřete ostatní klece!“

Jako první zůstala nějaká dívka a pak další. Čím víc jsme jich osvobodili, tím víc jich pomáhalo na svobodu ostatním dětem. Ty se teď valily ven a klopýtaly přes dopravníkový pás.

Zaslechl jsem Alexin výkřik a otočil se. Přes proud prchajících dětí jsem uviděl, jak ji Afa srazil na zem. Byl to poslední vzdorující Hostitel. Teď natáhl svou mohutnou paži. Jediná rána by ji mohla omráčit – anebo i hůř.

Ucítil jsem v žilách čirou hrůzu, ztuhl jsem na místě. Uběhlo půl vteřiny, celá věčnost promarněného času, než jsem ji ze sebe setřásl.

Vyběhl jsem k Alex, přeskočil dopravník a vrazil do Afy z boku právě ve chvíli, kdy jeho ruka udeřila. Můj náraz sotva zaregistroval, ale stačilo to, aby promáchl naprázdno. Jeho pěst udeřila do kovového ovládacího panelu a náraz jej odtrhl od zdi. Odrazil jsem se od něj a přistál vedle Alex. Nastřelovací pistole odletěla stranou.

Zírali jsme vzhůru, zatímco Afa se otočil k nám.

Ruku měl tím nárazem ošklivě zřícenou. Chyběl mu malíček a z pahýlu vytékal proud tekutiny. Prostředník a prsteník visely na prouzcích kůže. Tkáň na zbývajících kloubech byla obnažená na kost.

Nepoškozenou rukou popadl ocelovou páku, kterou se ovládal dopravník, a trhnutím ji uvolnil. Teď ji držel v ruce a mířil k nám.

Slyšel jsem, jak venku burácí motor tahače, i nárazy a syčení, jak zuby řetězových pil trhaly Trubce na kusy. Na to, aby nás zachraňoval, měl teď Patrick příliš práce.

Alex neměla čas si znovu nabít, proto praštila Afu pažbou. Odrazil brokovnici do strany. Couvali jsme s Alex ke zdi – nebylo kam utéct. Afa zvedl ocelovou tyč.

Pak do něj něco zezadu narazilo, jeho mohutné tělo se zachvělo. Zapotácel se. Následoval další náraz, a pak další.

Ostatní se nám vydali na pomoc, naráželi do něj jako vlna.

Otočil se dokola. Pár menších dětí z něj spadlo, ale přibíhaly další a další, až klesl na kolena. Vzepřel se na rukou a děti ho zasypaly ze všech stran. Ocelová tyč s cinknutím přistála na podlaze a pomalu se kutálela ke mně, až se jeden její konec dotkl mé nohy.

Popadl jsem ji. Pak jsem se postavil.

„Všichni slezte!“ zakřičel jsem.

Děti slezly z Afy a ustoupily na všechny strany. Jeho obrovské tělo teď vypadalo jako velryba vyvržená na břeh. Rozmáchl jsem se a naměřoval si úder.

Afova hlava se natočila ke mně. Díval jsem se skrz jeho oční tunýlky.

Člověk by ani neřekl, že jedna rána dokáže nadělat tolik škody.

Afa se třásl na podlaze, v lebce měl díru a jeho na dálku ovládaný mozek byl nadobro vyrazený z provozu.

Slyšel jsem jakoby z dálky slova, která ze mě vycházela – tichá a chraplavá. „Promiň,“ omlouval jsem se tomu, co zbylo z Afy. „Mrzí mě to.“

Zvedl jsem Alex na nohy. Ona v tu chvíli popadla brokovnici.

Ostatní děti a teenageři se valili ven. Tam kličkovali mezi Trubci a prchali všemi směry – prchali do hor. Protože na parkovišti stále zuřila bitva mezi Patrickovým nákladákem a Trubci ve stylu *Šíleného Maxe*, většina dětí vyrazila přes základy a utíkalý teď mezi vznášejícími se deskami.

Alex mě popadla za paži a ukázala tím směrem.

S hrůzou jsem se díval do míst, kde běžely děti v zástupech mezi Luský. Chvíli jsem byl zmatený a nedokázal pochopit, co vidím. Celé základy jako kdyby byly jeden živý, pulzující organický chaos. Ten pohyb tam nevnašely jen zástupy prchajících dětí, které si hledaly cestu mezi deskami. Odehrával se i *na* deskách. Luský už teď vůbec nevypadaly jako děti. Nafouklá hmota se roztáhla do té míry, že připomínala gigantická vejce stojící špičkou vzhůru. Stěny utvořené z tkáně byly vypnuté a tenké. Pod průhlednou pokožkou se vrtěli dvounozí tvorové, snažili se postavit. Napřímovali se, roztahovali paže a drápali z vnitřní strany na Luský, aby se dostali ven.

Panika, kterou jsem se doteď úspěšně snažil potlačit, ve mně propukla naplno. Bodala mě do kůže jako milióny špendlíků a temeno se mi pokrylo vrstvou potu.

„Proboha, Chanci,“ vydechla Alex. „Je to tady.“

ZÁPIS 6

Utíkali jsme k nákladáku za Patrickem a mávali přitom rukama. Ten mezitím s většinou Trubců, co po něm šli, udělal krátký proces. Parkoviště bylo poseto kousky skafandrů. Torzo jednoho Trubce právě poskakovalo po asfaltu jako dodělávající raketa a zanechávalo za sebou černý dým.

Patrick nás zahlédl a zpomalil. Jeden Trubec naskočil na nášlap a natáhl ruku skrz okno řidiče na volant. Patrick ho praštil mým balíkovacím hákem a ten mu prorazil obličejový štít. Pak kopnutím otevřel dveře a srazil tím Trubce na zem.

Tahač zpomaloval. Patrick smykem zastavil a čekal, až k němu doběhneme.

S Alex jsme teď kličkovali mezi Trubci v různých stádiích poranění. Jeden byl na kolenou, opřený o loket. Elegantní černou rukavicí si svíral díru na krku. Jak jsme běželi kolem, kopl ho Alex do paže. Ruka mu odletěla od díry a mlha jeho života ho během chvíle opustila.

Vyskočili jsme do vozu, seděli jsme teď všichni tři vedle sebe v kabině. S úžasem jsme přitom zírali skrz čelní sklo.

Případali jsme si jako herci v nejděsivějším hororu všech dob.

Celá vlna Mláďat, pokrytá stále jakýmsi porodním slizem, trhala svoje Lusky. Bylo těžké rozpoznat, jak vypadají. Z těl jim odkapávala nějaká tekutina a byla pokrytá částmi z praskajících Lusků. Tvorové tak byli zahaleni do úlomků kostí a kusů vnitř-

ností. K obličejům se jim lepily cáry kůže. Měli nosní dírky, ale nosy jim chyběly. Oči byly lesklé a černé jako krunyř brouka, tak obrovské měli zorničky.

Mláďata měla tělo víceméně jako lidé, to bylo patrné. Dvě nohy, dvě paže a hlava nasazená na trupu. Jejich tkáň vypadala měkce a slizce – připomínali slimáky. Měli však oranžovou barvu jako mlok.

Mé oči přitáhlo Mládě vrávorající na okraji své plovoucí desky. Skočilo jako raptor na ramena jednoho z dětí. Ruce a nohy s pařáty se zaryly do chlapcových zad a ve vzduchu se objevil rudý výtrysk. Pak se oba ponořili do toho chaosu a zmizeli mi z dohledu.

Ohryzek se mi zvedal a tlačil kamsi na zadní stěnu krku.

Děti se otáčely, uskakovaly a křičely, jedno naráželo do druhého. Jako kdybyste sledovali stádo vyplašených koní zahnaných do labyrintu.

Lusky praskaly dál. Většina Mláďat měla šlachovitá, svalnatá těla. Svaly byly tak výrazné, že vypadala jako anatomické nákresy. Ale zhruba každé dvacáté mělo oblý ženský tvar.

Samčí Mláďata se vrhala na chlapce a dívky. Pronásledovala je nízkými skoky a naskakovala na jejich těla jako opice. Nepokoušela se je zajmout, jak to dělali Hostitelé.

Pak je trhala zaživa.

Ne všechna byla úspěšná. Některá Mláďata se na svých deskách kymácela a pak přistála s čvachtavým zvukem na zemi. Ostatní se potácivě motala v kruzích, jako by se snažila přijít na to, jak se používají nohy.

Přes hluk na volnoběh rachotícího motoru jsem slyšel, jak Patrick skřípe zuby. Pak zařadil rychlost a sešlápl plyn. Mě i Alex to vrazilo do sedadla.

Vyrazili jsme směrem k základům a cestou půlili Trubce po naší levé i pravé straně. Na okraji základů Patrick se skřípěním zabrzdil a vyskočili jsme ven.

Alex hodila Patrickovi zbraň Winchester Defender a vytáhla zpoza pasu džínů revolver. Já jsem zdvihl nastřelovací pistoli.

Malou chvíli jsme tam stáli zkamenělí hrůzou a sledovali ten masakr. Jeden z vylíhlých samečků vyskočil k samici a něco jí podával.

Tříprstýma rukama převzala dar a sklonila k němu tvář.

Byla částečně odvrácená, takže jsem neviděl, co to bylo, ale mohl jsem sledovat hustou kapalinu stékající jí po pažích a odkapávající z loktů.

Když pak zvedla hlavu, její brada byla červená.

Víc jsme nepotřebovali.

Zlost byla rázem silnější než náš děs.

Vyrazili jsme.

S ohledem na zápach to vypadalo, jako když se brodíme v žumpě.

Alex vypálila tři náboje samici do prsou. Ale pak se stalo něco šíleného. Rány se okamžitě uzavřely, otvory ve slizovité tkáni se zatáhly.

Patrick na ni vypálil z brokovnice, ale broky jako by prošly skrz kůži bez jakéhokoliv efektu. Vycenila zuby a začala syčet.

Při tom zvuku jsem ztuhl.

Až když jsem ucítil křeč v prstu, došlo mi, že do ní pálím z nastřelovací pistole. Její kůže pohlcovala hřebíky stejně snadno jako kulky.

Patrick mi položil ruku na zápěstí a zatlačil paži dolů. „Tohle nezabírá.“

„A co tedy?“

Místo odpovědi vyrazil k vylíhnuté samici. Když se přiblížil, změnil se její sykot v hlasitý ryk.

Těsně předtím, než k ní doběhl, vrazil Patrick do jedné ze vznášejících se desek a ta se vydala jejím směrem jako do vzduchu vystřelený hokejový puk. Kovová hrana ji zasáhla pod bradou a čistým řezem jí odřízla hlavu.

Z Alex vyšel zvuk překvapení. Znělo to jako smích, ale bylo to temnější.

Vytrhlo nás to z naší dočasné paralýzy. Všichni tři jsme teď naráželi deskami do Mláďat, zatímco další si probojovávala

cestu ze svých Lusků. K tomu všemu byl slyšet křik, jak děti i teenageři bojovali o život, křičeli a umírali. Šílený chaos.

Poslal jsem plát do spodní části zad jednoho samce, který se právě chystal rozrhat malou holčičku. Alex podkopla desku pod Luskem, ze kterého se ještě jeho obyvatel nevyklubal. Ta živá hromada se rozplácla o zem. Během chvíle byla rozdupaná do oranžové břečky. Zbývající Trubci se vrhli do té vřavy a vlastními těly chránili Mláďata. Desky narážely jedna do druhé a vyvolávaly řetězovou reakci, při které narážely do Trubců a trhaly jim skafandry.

Přesto měla Mláďata spolu s Trubci navrch. Bylo jich příliš mnoho. Zrovna když jsem se opíral celou svou vahou do další vznášející se desky, otevřel se vedle mě jeden z Lusků. Vyšla z něj přitom smrdutá vlna jako ze zkaženého vejce. Krk mi sevřelo čpavé aroma. Dokázal bych současně zvracet a bojovat? Mládě se vysoukalo ven a postavilo se na plovoucí kovový plát. Bylo otočeno zády ke mně. Měl jsem tak poprvé možnost podívat se zblízka na štíhlou humanoidní postavu, na pevné svaly obalené v mločí kůži. Tři široké prsty na každé ruce se zužovaly do špičatých drápů. Bylo vidět, že jsou tvrdé, ale současně nebyl patrný žádný předěl, kde končí tkáň a kde začíná dráp. Byl jsem tak blízko, že bych se klidně dotknul jeho lýtka. Kdyby se otočil, mohl skočit rovnou na mě a zarýt mi do těla špičky drápů.

Místo toho vyrazil opačným směrem, na záda nějaké teenagerky, a srazil ji na zem. Její křik přešel v chroptění. Došlo mi, že ani nedýchám. Stejně tak jsem si uvědomil, že nechybí málo, abych začal také řvát.

Lusk, který Mládě opustilo, teď přede mnou ležel na desce jako svlečená hadí kůže. Zíral jsem na rozlousknutou kuklu vytvořenou z mladého těla a nemohl uvěřit, že to ještě nedávno bylo dítě jako já. Tkáň teď byla průhledná, jako kdyby z ní někdo vysál všechny živiny. Asi to tak i bylo.

Mládě zvedlo hlavu od svých hodů. Popadl jsem desku a vrátil mu ji do týla. Zapotácelo se a pak se pokoušelo vstát. Znovu

jsem mu napálil kovovou hranou do hlavy a ta narazila do sousední desky. Opakoval jsem to, znovu a znovu, až jsem ucítil, jak mě něco popadlo za rameno.

S výkřikem jsem se otočil a divoce máchl paží do prázdna. Patrick uhnul a ukázal na něco rukou.

Zvedl jsem hlavu. Kam jsem jen dohlédl, osvobozovala se Mláďata ze svých Lusků. Současně se k nám valila z betonové desky základů a zakopávala jedno o druhé jako armáda krys.

Nad vším tím zmatkem zazněl Patrickův hlas: „Zpátky k nákladáku!“

Jak jsme utíkali k tahači, vnímali jsme po obou stranách Mláďata lovící děti. Působilo to stejným dojmem, jako kdyby je sestřelovaly dělové koule. Na chvíli jsem se octl vedle oplácaného chlapce, který byl o pár let starší než já. Docházel mu dech.

„Pořád běž!“ zařval jsem. „Pořád drž...“

Vlhké mlasknutí a byl pryč. Zvuky za mnou se nedaly popsat. Utíkal jsem dál. Patrick byl přede mnou, neviděl jsem však Alex.

Vykřikl jsem její jméno. Zezadu se ke mně blížilo nějaké kovové dunění. Chvilku trvalo, než jsem pochopil, o co jde. Mláďata skákala z jedné desky na druhou a dunivý zvuk doprovázel každý dopad na čtyřhranný plát.

„Alex!“ zařval jsem.

Dunění zrychlovalo. Do mého periferního vidění začaly pronikat oranžově zbarvené skvrny. Patrick se kompletně otočil kolem své osy a vypálil přitom z brokovnice, aniž by ztratil tempo.

A pak už jsme běželi vedle sebe, proplétali se mezi kymácejícími se deskami a přeskakovali popadaná těla. Před námi čekal tahač, byl až mučivě blízko.

„Kde je Alex?“ zakřičel Patrick.

Nevěděl jsem to.

Nenapadlo mě, že bych mohl cítit ještě větší děs, ale představa, že bychom přišli v tomhle moři hrůz o Alex, byl jasný důkaz, že nás volný pád ještě nedonesl na samotné dno.

Už jsem byl na okraji základů, když se přede mnou náhle vztyčilo jedno z Mláďat. Nebyl čas měnit směr pohybu. Skočilo po mně. Sklouzl jsem po zádech pod desku. Beton byl slizký. Ani jsem nechtěl vědět od čeho.

Proletěl jsem pod vznášejícím se kovovým plátem a cítil, jak se mi klouby i kosti podivně protáhly. Mládě nade mnou narazilo do kovu a deska poklesla natolik, že jsem se jí dotkl nosem.

Zatímco to stvoření se nade mnou zakymácelo, já vystřelil na druhou stranu, vyskočil na nohy a pokračoval v běhu. Díky Bohu za nácvik skluzů v dětské lize.

Cítil jsem na zádech horko – byl to dech Mláďat? Bylo to vůbec možné?

S Patrickem jsem se vymotali z poslední řady desek a vysychajících Lusků. Dveře spolejezdce v nákladňáku byly napůl otevřené. Patrick vklouzl dovnitř jako první. Nacpal jsem se mu na záda, popadl dveře a zabouchl je za sebou. Setrvačná síla nesla Patricka až na sedadlo řidiče. Než ale přistál za volantem, otevřely se dveře na druhé straně a dovnitř vletěla jakási postava. Tak se usadila na místě řidiče ještě dřív než on.

Alexin úsměv byl nervózní a trochu se chvěl. Ale i tak sem vnesla úlevu a páteří mi přešla vlna náklonnosti k téhle dívce. „Budu řídit,“ vyhrkla.

Mláďata narážela do dveří za mnou dost silně na to, aby nadělala do plechu důlky. Bušila do kabiny vozu ze všech stran. Zamáčkl jsem zámeček dveří.

Alex vytočila motor do červených obrátek, pneumatiky zahvízdaly a nákladňák se natočil. Od gum se zakouřilo a začal létat štěrk. Tlustá samice vyskočila proti nám, rozplácla se o čelní sklo, a to prasklo. V jejích stopách následovali dva samci, na okně se objevil sliz a v tu ránu jsme nic neviděli. Prasklina vytvořila útvar podobný pavoučí síti.

Nehýbali jsme se z místa.

„Jed, Alex!“ zakřičel Patrick.

Alexiny ruce na volantu zbělely. Čelo se jí ustaraně nakrabatilo. „*Nejde to.*“

Bušení nabývalo na intenzitě, Mláďata narážela do vozu ze všech stran. Něco tvrdě udeřilo do střechy, takže se prohnula tak, že narazila do Patrickova černého kovbojského klobouku a posunula ho do strany. Srdce mi zevnitř bušilo do žeber. Díval jsem se z okna a viděl, jak se přední kola marně protácejí v louži oranžového slizu. Pneumatika zachytila za nohu další Mláďe a stahovala je pod kolo. Tam se stvoření změnila v kaši, jejíž vinou neměla kola žádnou přilnavost. Bylo to horší než sníh.

Uvázli jsme.

Kabinu zaplnil zápach, byl přímo hmatatelný. Tlačil se nám skrz nosní dírky do krků.

Do mého okna narazil samec, byl jen pár centimetrů od mého obličej. Vyděsil mě k smrti. Roztahoval ústa proti sklu, silný jazyk přejížděl přes okno. Z tlamy se blýskaly špičáky. Ostatní v několika vrstvách naskákali na něj. Drápy se mu zasekly do kliky dveří.

Alex se zapřela spodními hranami dlaní do volantu a křičela. Ten zvuk jsem přes těla narážející do tahače sotva slyšel. Měla vlasy v obličej, zachytily se jí v koutku úst.

Neviděli jsme už nic jiného než oranžovou, na všech stranách, jako kdyby nás někdo hodil do mísy plné želatiny. Štěrače se usilovně pohybovaly sem a tam, snažily se odvést svou práci. Jejich heroické úsilí však bylo k smíchu. Na čelní sklo se připlácla další samice. Slyšeli jsme, jak skleněné tabule kolem nás doslova úpí pod tou zátěží.

Během pár vteřin mohly povolit.

ZÁPIS 7

„Šoupli se!“ zakřičel Patrick.

Popadl brokovnici, přešel Alex a už byl na sedadle řidiče. Odemkl dveře.

„Patricku!“ zařvala Alex. Popadla ho za ruku, ale on se vy-smekl.

Podíval jsem se oknem řidiče přes něj dozadu. Mezi tím mořem oranžové jsem zahlédl, jak se jeden Trubec mačkající se v té směsici těl černě zablýskl.

Patrick se zaklonil, jeho ramena narazila Alexino tělo na mé tak, že jsem se musel opřít o okno spolujezdce. Pak zvedl jednu z kovbojských bot a vrazil jí do dveří řidiče.

Ty se náhle otevřely do masy těl. Patrick, stále zakloněný o nás, zvedl brokovnici a zamířil jí podél celého svého těla. Hlaveně teď ústila mezi jeho nohama. Pak vypálil.

Výstřel si prorazil v té oranžové masě otvor. Mláďatům však broky neublížily, o tom už jsme věděli svoje. Takže co to zatraceně dělal?

Patrick natáhl brokovnici, prázdná nábojnice mu přeletěla přes rameno a odrazila se mi od tváře. Dočasně vzniklou dírou vypálil podruhé.

A trefil Trubce.

Trubec explodoval, stlačený plyn uvnitř vystřelil ven skrz díry v jeho skafandru, až nám to přitlačilo vlasy k hlavě. Ale stejně

tak odrazil z místa exploze Mláďata a kolem dveří řidiče vznikl malý kruh.

Granát vyrobený svépomocí.

Patrick se naklonil kupředu, vyskočil z nákladáku a dopadl na nohy v prostoru dočasné mýtiny. Jeho bota švihla po zemi a jedním kopem přesunul vyfouknutou zbroj před přední kolo.

Pak rychle skočil zpět, než se Mláďata stačila vzpamatovat. Když zavíral dveře, narazili do nich ti živočichové takovou silou, že ho to odrazilo od dveří po celé délce sedačí lavice. Alex stačila uhnout, bratr tedy dopadl plnou vahou na mě. Oba dva jsme se rázem octli namáčkli na okně spolujezdce. Má tvář byla napresovaná proti sklu. Na druhé straně jsem neviděl nic než vytřeštěné černé oči a tesáky chňapající do prázdna.

Alex se protáhla kolem Patrickových nohou a dupla na plyn.

Kola zabrala a znovu se roztočila naprázdno.

A pak pod sebe přední pneumatika stáhla skafandr a vůz se škubnutím natočil. Mláďata z jedné strany popadala a sklouzla i z prasklého čelního skla, tak čistě, jako kdyby je setřel stěrač. Jen jedna samice zůstala na místě a pevně se držela lemu kapoty.

Pneumatika se přesunula o kus dál na skafandr a pak jsme vyrazili.

S Patrickem jsme se posunuli blíž k místu řidiče, Alex tam však teď zabírala spoustu prostoru a odstrkovala nás loktem, aby měla lepší úchop volantu.

Na kapotě zatím mladá samice napřáhla buclatou pěst a namířila přímo na prostředek praskliny.

Brokovnice ležela na Patrickových kolenou.

Aniž se na ni podívala, popadla ji Alex jednou rukou, prostrčila poslepu prst lučičkem spouště a švihem zvedla zbraň do vzduchu.

Prostřelila čelní sklo a obličej samice se změnil v oranžovou skvrnu. Postavila se a závan větru ji zvedl z kapoty, jako kdyby byla připoutaná ke kolem prolétajícímu letadlu.

Skrz rozbité okno nám do tváří fícel vítr. Oči nám slzely. Alex ovšem nezpomalila, neubrala ani na vteřinu. Přeletěli jsme parkoviště a plnou rychlostí se vydali vzhůru proti svahu.

Z Alex vyšel rozechvělý výdechem, znělo to spíš jako vzdechem.

Ve zpětném zrcátku jsme viděli, jak se za námi ženou. Jejich styl běhu připomínal lidoopy. Stále více na nás ztráceli.

Úplně jsem zapomněl dýchat. Musel jsem sdělit plicím, že už je vše v pořádku, že už mohou začít.

Drali jsme se teď přímo do svahu, vražení v sedačkách jsme se vyhýbali popadaným stromům a pahýlům, které tu zůstaly poté, co mě po kopcích pronásledovali Trubci. Po pravici nám proletěla napůl vybagrovaná hromada štěrku a pak se před námi vynořil důvěrně známý pahorek.

Vyvýšenina, ze které jsem střílel na Královnu.

Přimhouřil jsem víčka proti větru. Oči zaregistrovaly pár metrů od vyvýšeniny masivní pahýl stromu. Dovnitř jsem neviděl, ale dutina byla patrná.

„Stůj!“ zařval jsem. „Tady zastav!“

Alex dupla na brzdy. Vyvalil jsem se z kabiny a dopadl do měkkého mechu. Mláďata se hnala do svahu za námi, oranžová vlna. Snažil jsem se postavit, ale bota mi klouzala po mechu. Měl jsem pocit, jako kdybych se pohyboval ve zpomaleném záběru.

„Nevím, co chceš dělat,“ ozval se Patrick, „ale hoď sebou.“

Vběhl jsem do dutiny kmene a rozhlížel se.

Samozřejmě, že tu ležel – prázdný skafandr Vzbuřence připomínal mořem vyvrhnutou lasturu. Zůstal tu ležet tak, jak ho opustil v okamžiku své smrti. I jeho přilba. Tu jsem pohodil vedle, když jsem ji předtím odšrouboval, abych se mu podíval do krku – uvnitř jsem našel jen obláčky dýmu.

Popadl jsem přilbu a otočil se.

Alex a Patrick na mě zírali.

„Chanci,“ promluvil Patrick. Jeho hlas byl ledově klidný, stejně jako když se mě snažil udržet bez hnutí těsně předtím, než zastřelil chřestýše, který byl stočený asi půl metru od mé paty.

Věděl jsem, že se mě snaží nevylekat, ale mělo to opačný efekt.

Netušil jsem, co se děje, ale jeho i Alexiny oči byly upnuté mým směrem, jen malý kousek bokem.

A pak jsem ucítil ten zápach.

Žluklý. Jako zkažená vejce.

Věděl jsem, že musím natočit hlavu. Ale ani se mi moc nechtělo.

Od kůry stromu v mé blízkosti se něco oddělilo, jako by to byla součást kmene. Směrem ke mně vystřelil mihotavý stín.

Dlouhá ruka se třemi prsty.

Jakmile se to ke mně přiblížilo, viděl jsem, jak kůže změnila barvu – z barvy kůry na již dobře známou oranžovou.

Z klubka mých rozvířených panických myšlenek vyletělo jediné slovo: *chameleon*.

Ruka sevřela mé předloktí a spálila mi kůži. Zakřičel jsem. Neubráníl jsem se tomu.

A ani vy byste se neubránili.

ZÁPIS 8

Jak ta ruka svírala mé předloktí, pálení zesilovalo. Cítil jsem, jak se mi do kůže zažírání kyselina. Pokoušel jsem se uvolnit. Když se Mládě oddělilo od stromu, změnila se jeho kamufláž z rozpraskané hnědé na olivově zelenou a černou, takže splývalo s okolním lesem.

Jeho druhý pařát se uvolnil od kmene a zvedl do vzduchu.

Vybavil jsem si v paměti záběry, které jsem viděl před chvílí – ostré drápy cupující tělo nějakého hochy s účinností mixéru.

Švihnul jsem trupem a udeřil přílbou toho Vzbuřence takovou silou, jakou jsem v sobě dokázal vydolovat. Narazila na hlavu Mláděte a udělala do ní zářez.

Ustoupilo a jeho sevření lehce povolilo.

Ale stačilo to.

Stáhl jsem tělo k zemi a vlastní vahou paži uvolnil. Projela jí bolestivá vlna srovnatelná asi s tisícovkou sršních žihadel, ale na pocit bolesti teď nebyl čas. Zářez v spánku Mláděte už se zaplňoval do původního tvaru.

Vyrazil jsem k autu.

Mládě vystřelilo za mnou.

Ostatní Mláďata pelášila vzhůru po svahu směrem k nám, mohlo jim zbývat tak dvacet metrů. Prorážela porost a přeskačkovala větve. Vrazil jsem do kabiny, přešel Patrickovi přes klín a Alex sešlápla plynový pedál až na podlahu. Mládě po mně

skočilo. Zatáhl jsem nohy dovnitř okamžik předtím, než kmen stromu urazil otevřené dveře vozu.

Brutálně narazily do Mláděte, a to mi zmizelo z dohledu.

Zíral jsem nevěřicně dolů. Nohy jsem měl celé. Spodní část i s botami s nimi nadále tvořila jeden celek.

Když jsem zvedl zrak a podíval se skrz otevřený dveřní rám, viděl jsem, jak se za námi valí další Mláďata. Jejich kamufláž se rychle měnila podle okolního terénu. Barvy po nich létaly sem a tam, jako kdyby jejich těla byla televizní obrazovky.

Vypadalo to, jako kdyby celé údolí najednou ožilo, jako kdybychom měli v patách zemi i stromy.

Kousl jsem se do rtu, přitáhl popálenou paži k tělu a schoulený čekal, až pálení odezní. S rachotem jsme se blížili k okraji údolí. Terén byl stále strmější a vůz zpomaloval. Mláďata nás doháněla. S ohledem na jejich maskování bylo těžké je sledovat. Jako kdyby vyrůstala z bahna a odkapávala z větví.

Odvrátil jsem pohled. Byla to na mě příliš ošklivá představa, domýšlet si, co by se stalo, kdyby nás dohnala.

Vzduch prořízl Alexin hlas. „Máme problém.“

„Jako *větší* problém než ty, co jsme měli doteď?“ zeptal jsem se jí.

Ukázala prstem na ukazatel paliva.

Čtvrt nádrže a ukazatel rychle klesal.

Už jen osminka.

„Museli jsme prorazit nádrž,“ přemýšlel Patrick.

„Jak?“ zeptala se Alex.

„Pochybuju, že za náma zůstalo něco, přes co jsi *nepřejel*,“ poznamenal jsem.

Nákladák stále supěl vzhůru po svahu k okraji údolí. Ohlédl jsem se. Živoucí les se k nám blížil, jeho malé, pohyblivé kousičky byly stále zřetelnější. Táhle spár. Táhle otevřená ústa.

„No,“ povzdechla si Alex, „tak horší už to snad být nemůže.“

Kabinu naplnil nevýrazný šumivý zvuk a pak se zpod kapoty vyvalily plameny.

Tahač hořel.

ZÁPIS 9

Před námi byla žlutá stěna.

Za námi armáda Mláďat.

Hořící nákladňák, kterému dochází nafta, podrost bušící do masky chladiče a my, ztěžka se drápající do stále strmějšího svahu.

Tváře nám ovanula vlna žáru. Větve praskaly pod zátěží stovek tříprstých nohou.

Alex doslova stála na plynovém pedálu, zadek zvednutý ze sedačky a lokty strnulé v křeči: „*Jedť, jedť, jedť, jedť, jedť!*“

Zpomalili jsme, na terénním zlomu jsme skoro zastavili. Pak se vůz na malý zlomek vteřiny jakoby zastavil. A nakonec se přehoupl přes okraj.

Před námi se objevil zalesněný svah, tu a tam čerstvě zkosený kmen. Stráň působila dojmem nekonečnosti. Nákladňák uchvátila gravitace. Znovu jsme začali nabírat tempo.

Podíval jsem se zpátky skrz zadní okno. Pronásledovatelé nám na malou chvílku zmizeli za terénním zlomem.

Popadl jsem batoh a uchopil Patricku za rukáv. „Máme jedinou šanci,“ vydechl jsem a zatápal po klíče dveří. „Musíme ji využít.“

Alex se ke mně otočila, její ledově zelené oči se zahleděly do mých. Přikývla.

Zatáhl jsem za kliku dveří a padl dozadu, bratra jsem stáhl

s sebou. Než jsme se vykulili z kabiny, stačil popadnout brokovnici. Přistáli jsme na hromadě měkké zeminy – dnes asi první šťastný okamžik. I tak na mě dopadlo bratrovo tělo takovým způsobem, že se mi udělala na rameni modřina.

S pomocí nohou i rukou jsem ho ze sebe setřásl a oba jsme vyrazili. Po pár krocích jsme přeskočili vyhřezlou břidlicovou žílou a sklouzli kamenitým svahem do roklinky zaplněné tlejícím listím.

Krátce nato nám obličej zasykala sprška hlíny a do mezery mezi mnou a Patrickem čistě dopadla na břicho Alex. V obličejí měla ztrhaný a rozčarovaný výraz, který jsem neznal. Chápal jsem, jak jí je. Vypadalo to, že tahle štvance nemá konce.

Teď jsme tu tedy leželi a funěli proti pětáctýřicetistupňovému svahu.

Pár vzácných vteřin odpočinku.

Brzy nám začala půda vibrovat pod tvářemi. Rámus pomalu narůstal, až se země doslova chvěla pod údery nohou. Podají se Mláďatům vyčenichat náš úkryt? Hluk byl ještě hlasitější. Začaly se uvolňovat kamínky a padaly nám na hlavy. Museli jsem natočit obličej.

Zvuk přecházel v bouři. Jako kdyby už dupali po nás. Připadalo mi nemožné, aby si nás nevšimli. Tiskli jsme se do země a zrychleně dýchali.

Po naší levici, o kus dál po svahu, se objevil tahač. Z kapoty mu šlehal plameny. Za ním se valila celá řeka Mláďat. Nákladák se přehoupl přes jakousi vlnku na svahu kopce a pak zmizel, aby se vydal dál dolů průsmykem Ponderosa.

V jeho stopách se valila Mláďata. Byla jako řeka, měli jsme je v zorném poli celou jednu minutu. A pak další. Jako kdyby se země čerila vlnkami, tak působila změna barvy kůže na pozadí skalnatého terénu.

Až když uběhla třetí minuta, chvějivý pohyb ustal.

Pořád jsme rychle dýchali.

„Panebože, Chanci,“ obrátila se ke mně Alex. „Měli bychom s tím něco udělat.“

Sledoval jsem očima, kam upírala pohled – na mou paži opřenou o břidlici mezi námi. Tkáň na předloktí byla nateklá a rudá, obrovský otok.

Měl tvar tříprsté ruky.

Sestupovali jsme hustým lesem. Patrick šel v čele, brokovnici přehozenou přes rameno. Odstrčil stranou větev, aby Alex mohla projít, a ta ji zase pro změnu podržela mně. Ušli jsme už slušný kus směrem dolů, po svahu průsmyku Ponderosa, ale museli jsme to vzít oklikou, abychom se vyhnuli našemu hořícímu nákladáku i Mláďatům pohybujeícím se po lese. Cestou dolů jsme vyhlíželi nějakou chatu nebo stanici lesní správy, obytný přívěs – zkrátka cokoliv, kde by mohli mít lékárničku.

„Teď už jsme neměli být naživu,“ přemýšlela nahlas Alex. „Měli jsme zlikvidovat Královnu a zrušit Líheň.“ Hořký smích. „Ušlechtili se obětovat ve jménu vítězství.“

„A ty jsi našťvaná, že jsme přežili?“ zeptal se Patrick.

„Jo, jsem našťvaná.“

„Proč?“

„Protože po tom, co jsme právě viděli, nestačí vyhrát jednu bitvu,“ pokračovala Alex. „Musíme vyhrát *válku*.“

Po boku se mi houpala Vzbouřencova přílba. Bylo podivné, že se mě na ni ani Patrick, ani Alex neptali. Neměl jsem šanci jim k ní cokoliv sdělit. Ani že osud světa závisí na mně a na Patrickovi. Ani že musíme zůstat naživu na nějakou misi. Ani že jsem se setkal s nějakým zatraceným Vzbouřencem z dalekého vesmíru, který mi vykládal o Žencích.

Řekl jsem: „Co se týče...“

Ale Alex pokračovala dál. „Takový problém vznikne, když neumřeš, jak sis to naplánoval. Nejdřív si všechno vymyslíš dopředu. A jiné věci, *složitě*...“ Podala mi další větev a naše prsty se dotkly. „Prostě předpokládáš, že už je nebudeš muset řešit. Protože už tu nebudeš, abys nad nimi musel přemýšlet.“

Jenže pak – *překvapení*.“ Rychle se na mě přes rameno podívala. „Jsi naživu. A věci jsou složitější než předtím. A ty musíš vymyslet, co dál, bez ohledu na to, komu tím ublížíš.“

V ústech mi vyschlo.

„My to vymyslíme,“ ozval se Patrick. „Jak ty tvory pozabíjet. Ale nejdřív se musíme vrátit do města, všechny varovat a připravit se. Chci, aby se na ta Mláďata podíval i Chatterjee.“

Taky mě zajímalo, co na ně bude říkat náš bývalý učitel biologie.

Patrick mluvil dál o válečné strategii a já jsem se přistihl, že přemýšlím, zda jsem si špatně nevyložil Alexina slova. Třeba mluvila *jen* o válce. Vyložil jsem si špatně její pohled? Vyložil jsem si ho špatně, protože jsem chtěl?

„... musí existovat možnost, jak způsobit větší škody,“ dokončoval myšlenku Patrick.

Zíral jsem na Vzbouřencovu přílbu. Pak jsem si odkašlal. „Víte, asi tomu nebudete věřit...“

„Narazil jsi na Vzbouřence, který ti řekl, že ty a já jsme klíčem k přežití lidské rasy, než se vypařil a změnil v obláček kouře?“

Otevřel jsem ústa. A pak je zavřel.

Patrick si dál prorážel cestu hustým porostem. Alex šla za ním a uculovala se. Měla takový ten úsměv, který jí stahoval ústa trochu ke straně.

Pokud by vás to zajímalo.

„Moment,“ vypadlo ze mě. „Jak...? Kdy...?“

Patrick si sáhl do batohu, vytáhl můj odřený notes a praštil mě s ním do prsou. „Našli jsme v té chatce tvůj deník,“ vysvětloval.

„Vždyť jsem ho ukryl.“

„Já vím,“ přikývl Patrick. „Pod polštář. Co se tyče skrýš, tak nejsi žádný génus.“

„No, nenapadlo mě...“ Nedořekl jsem větu. Co dělali v posteli?

Pak se mi vrátily vzpomínky: *Mé prsty přejíždějící po Alexině krku, zatímco zápasím se zapínáním jejího přívěsku. Alex přibližující se ke mně. Její hebounké rty.*